

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Пјеров неуспех

(6)

Жан га је слушао разрогачених очију. Једва је успео да промуца:

– Шта сада намераваш?

Милош је слегнуо раменима.

– Не знам. Још немам никакав план. По свој прилици мораћу нешто да радим. Шта?.. То још не знам.

После кратког ћутања Жан је раширио руке чудећи се још увек:

– Просто да човек не верује. Баш као на филму. Побегло кажеш, с толиким новцем! Зар нису могли да га ухвате?

– Припремао је он одавно, вероватно годинама ово бегство, па није ни чудо да не могу да га нађу. Као што видиш такве ствари дешавају се понекад и у животу.

– Па зар збиља мораш да радиш?

– Изгледа. Још нисам разговарао с Гастоном о новчаној ситуацији. Знаш, он је мој благајник. Али не верујем да имам још много новаца. По свој прилици мораћу да нађем неки посао како бих завршио докторат. А онда, вратићу се кући, у Београд. Ето, то је мој план, скован на брзу руку.

Жан се замислио.

– Рене је директор у фабрици аутомобила. Да га питамо, да ли има какво место секретара. Ако га нема нека га уведе. Он те много воли и свакако ће свршити ту ситницу. Па и Емил је ту. Његов отац је директор банке...

Затим је почео да набраја на прсте:

– Ту су још Рожер, па Паокал. Румун Константинеску...

Милош га прекиде покретом руке:

– Доста, доста. Али кад помислим да треба да се вежем за канцеларију сав се, најежим. До јуче сам слободан као птица на грани, без икаквих обавеза, а сада, одједном, треба да проводим одређене часове у затвореном простору. Пусти ме неколико дана да одахнем, да се навикнем на мисао о канцеларији. Осећаћу се као лав кога су затворили у кавез.

Затражио је још један аператив, а затим је наставио:

– Волео бих неку слободну професију. Нешто што није везано за досадне канцелариске просторије, што те не обавезује да устајеш рано и долазиш у одређено време. Нешто као што је твој позив. Новинарство ми се свиђа. Слободан си и заузет у исто време. Сем тога, то је занимљив посао, променљив, пун темпа и живости...

Жан га је прекинуо широким покретом руке:

– Ако желиш да постанеш репортер, то можда није тако тешко, као што изгледа. Разговараћу о томе са директором листа. Он те познаје.

Застао је усред разговора и упитно погледао у високу фигуру која се немарно клатила недалеко од њих. Био је то Пјер, који им је прилазио лагано, са задовољним изразом на лицу. Принео је руку шеширу и поздравио их.

– Шта има ново, Пјер? Да ли мене тражиш?

Помоћник чувеног боксерског менаџера пришао је ближе и насмешио се.

– Тражим вас цело после подне. Нисам хтео да те узнемиравам у послу, али сам мотрио на сваки твој покрет. Мислио сам да је сада најповољнији тренутак да вам приђем.

Милош, међутим, није био одушевљен. Израз незадовољства и досаде указа му се на лицу. Окренуо се бару и затражио још један аператив.

– Имаш ли какву сензацију? — интересовао се Жан.

— Тражим вас цело после подне. Нисам хтео да те узнемиравам у послу.

– Ох, још какву!

Жану се очи засвет-леле од задовољства. Хитро се одвојио од бара и пришао сасвим близу помоћнику славног менаџера.

Новинарство му је било у крви. Кад је била у питању каква сензација, нешто необично, оно што други новинари нису успели још да дознају, он је престајао за све друго да се интересује. Он је знао да је Пјер могао да му саопшти неку новост, јер је био упућен у све послове у

вези с професионалним боксом и много пута му је досада излазио у сусрет. Зато је сада с будним интере-совањем очекивао сваку реч високог Пјера.

– Пријатна новост, Жане. А нарочито ће обрадовати твога пријатеља.

Милош се окренуо изненађено.

– Мене?!

Искрено чуђење осећало се у његовом гласу. Шта би заиста Пјер могао да им исприча што би њега толико изненадило. Можда нешто у вези са синоћним догађајем.

– Да, вас, — наставио је Пјер, отежући намерно речи да би изазвао што већи утисак. — Имам нешто за вас.

– За мене?! — чудило се стално Милош. — А шта то?

Пјер се нагнуо сасвим напред и рекао тихо, изговарајући јасно сваку реч, наглашавајући сваки слог:

– Уговор, госоподине мој, наравно уговор. Ево га у џепу!

Ударио је руком по капуту, да би још јаче повукао значај својих речи.

– Уговор! Какав уговор? — изненадио се Милош.

– Прави правцати уговор. Недостаје само још ваш потпис, па да постанете пулен најславнијег боксерског менаџера у Европи, ненадмашног Морица Дипреа.

– Ах, тако! — насмејао се Милош.

Жан је, међутим, био искрено изненађен:

– Да се случајно не шалиш, Пјере. Уговор од Дипреа?

– Да. Јутрос сам му испричао шта се синоћ догодило и рекао сам своје мишљење. Тако ми моје браде, рекао сам све што мислим о овом момку овде. А кад се Пјер Њушкало заузме за неког, онда тај нешто вреди. Зато сам рекао староме вуку: – То је будући првак полутешке категорије. Држи га док је слободан. У његовој песници крију се милиони. Рекао сам тако, јер је стари грамзив за паре. То му је слаба жица. Зна Пјер како треба с њим. Одмах ми је дао уговор и потписао га, ево га овде. Он ће вас довести до славе, младићу.

Милош је ћутао и подсмешљиво слушао ову бујицу речи. Жан је, међутим, скакао од радости. Загрлио је свог пријатеља и скоро га свалио са високе столице на којој је седео.

– Мишел, па то је заиста сјајно! Од срца ти честитам. Ко доспе у Дипреове руке томе је пут ка првенству света отворен. На оваквом уговору позавидео би ти овог тренутка сваки младић у Паризу. Шта кажем, у целој Француској. Ти заиста имаш среће.

За то време Пјер је извадио уговор из џепа и задовољно је ударио прстима по њему. Очи су му сијале од задовољства кад је пружао хартију Милошу. Рука му је, међутим, остала опружена у ваздуху, Милош није прихватио пружену хартију. Било је много ироније у његовим речима када је проговорио:

– Зар ви збиља мислите, да се ја толико одушевљавам тим уговором? Ја, ето, не желим да постанем професионални боксер. Овај уговор, који би можда хиљаде њих с радошћу прихватило, ја одбијам.

Пјер га је слушао отворених устију, запрепашћен. Уместо малопређашњег победоносног израза на лицу сада се читало бескрајно чуђење. То што је чуо било је толико невероватно, да му се лице развукло у чудну гримасу. Неверица и запрепашћење назирали су се кроз читав сплет најразличитијих осећања, која су му се мењала на лицу, као у неког добро извежбаног глумца.

– Ви... ви одбијате! — једва је успео да промуца.

Милош је климнуо главом.

– Али, Мишел, — повратио се од запрепашћења и Жан, — ти ваљда не мислиш озбиљно. Оваква шанса јавља се само једанпут у животу. Било би глупо не прихватити је.

– Није ми ни на крај памети! Немам амбиција да постанем професионални боксер. То сам вам већ рекао. Сматрајте ту ствар као свршену. Боље да разговарамо о нечем другом.

– Пјер се нервозно чешао по глави, још увек зачуђен не схватајући да има некога ко одбија тако равнодушно и енергично уговор Дипреа. Откако се бави овим послом, тако нешто није му се још догодило. Зато је био толико збуњен. Није знао шта треба да ради и како да се понаша. Бленуо је глупо у Милоша и није скидао поглед с њега.

– Мишел, помисли да ћеш кроз неколико месеци бити најпознатији човек у Паризу. Новине ће писати о теби, доносиће твоје слике, постаћеш славан и богат. Не разумем зашто све то одбијаш тако упорно.

Жан је говорио испрекидано, гледајући радознано у свога пријатеља, трудећи се да на његовом лицу прочита одговор. Најзад се и Пјер прибрао. Поново је подигао руку с уговором и пружио га Милошу.

– Прочитајте га бар. Можда ћете се предомислити.

Жан је зграбио хартију и читао гласно:

„Мориц Дипре, боксерски менаџер, ангажује професионалног боксера (ту је остављен слободан простор да се попуни име) и склапа с њим уговор на три године, обавезујући се да ће сносити све трошкове око тренинга новоангажованог боксера и да ће склапати борбе у одређеном року, према приликама и могућностима.

За то ће добијати 33% од уговорене суме добијене за поједине мечеве и 30% на име отплате за суму издату у виду позајмице новоангажованом боксеру...

– Стој! – прекинуо га је Милош.

– Каква позајмица? – обратио се Пјеру.

Овај је био у неприлици.

– Знате, то је, овај...

– Но, у чему је ствар? – нестрпљиво је наваљивао Милош.

– То је нарочити хонорар староме вуку. Он тако увек склапа уговор с почетницима. Ви ћете добити неколико хиљада франака, рецимо пет, на име трошкова. Наведени проценат у ствари није отплата дуга већ награда менаџеру што је улагао у вас новац и прокрчио вам пут до славе. Сви менаџери тако раде.

– Ах, тако! – насмејао се Милош.

– Добро смишљен трик да се боксер искористи до максимума. Ја, дакле, треба да се бијем, а господин менаџер да узима 63% од моје зараде. Нека хвала, толико глуп заиста нисам.

И Жан се изненадио:

– Ја нисам знао за ово, Пјере. Чуо сам, истина, да боксерски менаџери исплаћују већи проценат од боксера него што то правила боксерске федерације дозвољавају, али да тај проценат износи лавовски део од зараде, то заиста нисам ни слутио.

– Ех, тако вам је то у нашем послу. Без менаџера ни један боксер у Паризу не може да продре. А ако је менаџер добар и довитљив онда му је каријера осигурана. Али то захтева извесне жртве. Стари вук је најскупљи од свих, али он држи све париске рингове у својим рукама и боксер који припада њему, наравно ако има талент, а може да буде сигуран да ће испливати до врха,

– Зар и остали имају такав уговор?

– Сви који раде за Дипреа. Једино је Кид Прецизе одустао да потпише нов уговор и тражио је повољније услове. Дипре му је нудио 60:40 али је овај тражио пола и пола. Тако повољан уговор има само Џое Нокс, првак света полутешке категорије. Зато се Дипре толико наљутио да сам мислио да ће га ударити кап. Поцепао је уговор и избацио напоље Прециза из канцеларије. С њиме је сада готово. Не боксује већ неколико месеци и облеће око Спортске палате. Ако не пристане на услове старога вука може сасвим да обеси рукавице о клин.

– Зато се Кид не појављује на рингу! – чудило се Жан, – Али то није у реду. Знао сам да менаџери уцењују своје боксере, али ово је прекардашило сваку меру!

Пјер се уплашио,

– Молим те, Жане, да не пишеш о томе. Имаћу грдних неприлика. Дипре ће ме одмах избацити као куфер и онемогућити ме сасвим у моме послу. А ја имам жену и двоје деце. – Сем гога, он је исувише јак да би могао с њим да изиђем на крај. Не зову га џабе стари вук. Изгубићеш игру пре него што је почнеш. Хајде, обећај ми да неће изићи ни слово о овоме што смо разговарали.

Жан се колебао.

– Ти, уосталом, немаш никаквих доказа, а ја ћу порећи све што напишеш. Не само ја, већ сваки боксер, јер сви зависимо од Дипреа. Боље је да останемо и даље пријатељи.

– У реду, Пјер, нећу писати, – обећао је Жан.

Помоћнику славног менаџера извио се уздах олакшања из груди. Обратио се Милошу:

– Дакле, ви збиља нећете да потпишете?...

– Сада поготову не, – одбијао је Милош.

– Заиста штета. Много ми је жао. Ви имате све услове да се прочујете и да стекнете, сјајну боксерску каријеру. Ваша десница пара вреди. Такву песницу волео бих да имам.

А затим је додао:

– А сад морам да идем. За сваки случај, ако се предомислите, можете ме наћи свако пре подне у Спортској палати. Дочекаћу вас раширених руку.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Pjerov neuspeh

(6)

Žan ga je slušao razrogačenih očiju. Jedva je uspeo da promuca:

– Šta sada nameravaš?

Miloš je slegnuo ramenima.

– Ne znam. Još nemam nikakav plan. Po svoj prilici moraću nešto da radim. Šta?.. To još ne znam.

Posle kratkog ćutanja Žan je raširio ruke čudeći se još uvek:

– Prosto da čovek ne veruje. Baš kao na filmu. Pobegao kažeš, s tolikim novcem! Zar nisu mogli da ga uhvate?

– Pripremao je on odavno, verovatno godinama ovo begstvo, pa nije ni čudo da ne mogu da ga nađu. Kao što vidiš takve stvari dešavaju se ponekad i u životu.

– Pa zar zbilja moraš da radiš?

– Izgleda. Još nisam razgovarao s Gastonom o novčanoj situaciji. Znaš, on je moj blagajnik. Ali ne verujem da imam još mnogo novaca. Po svoj prilici moraću da nađem neki posao kako bih završio doktorat. A onda, vratiću se kući, u Beograd. Eto, to je moj plan, skovan na brzu ruku.

Žan se zamislio.

– Rene je direktor u fabrici automobila. Da ga pitamo, da li ima kakvo mesto sekretara. Ako ga nema neka ga uvede. On te mnogo voli i svakako će svršiti tu sitnicu. Pa i Emil je tu. Njegov otac je direktor banke...

Zatim je počeo da nabraja na prste:

– Tu su još Rožer, pa Paokal. Rumun Konstantinesku...

Miloš ga prekide pokretom ruke:

– Dosta, dosta. Ali kad pomislim da treba da se vežem za kancelariju sav se, naježim. Do juče sam slobodan kao ptica na grani, bez ikakvih obaveza, a sada, odjednom, treba da provodim određene časove u zatvorenom prostoru. Pusti me nekoliko dana da odahnem, da se naviknem na misao o kancelariji. Osećaću se kao lav koga su zatvorili u kavez.

Zatražio je još jedan aperativ, a zatim je nastavio:

– Voleo bih neku slobodnu profesiju. Nešto što nije vezano za dosadne kancelariske prostorije, što te ne obavezuje da ustaješ rano i dolaziš u određeno vreme. Nešto kao što je tvoj poziv. Novinarstvo mi se sviđa. Slobodan si i zauzet u isto vreme. Sem toga, to je zanimljiv posao, promenljiv, pun tempa i živosti...

Žan ga je prekinuo širokim pokretom ruke:

– Ako želiš da postaneš reporter, to možda nije tako teško, kao što izgleda. Razgovaraću o tome sa direktorom lista. On te poznaje.

Zastao je usred razgovora i upitno pogledao u visoku figuru koja se nemarno klatila nedaleko od njih. Bio je to Pjer, koji im je prilazio lagano, sa zadovoljnim izrazom na licu. Prineo je ruku šeširu i pozdravio ih.

– Šta ima novo, Pjer? Da li mene tražiš?

Pomoćnik čuvenog boksterskog menadžera prišao je bliže i nasmešio se.

– Tražim vas celo posle podne. Nisam hteo da te uznemiravam u poslu, ali sam motrio na svaki tvoj pokret. Mislio sam da je sada najpovoljniji trenutak da vam priđem.

Miloš, međutim, nije bio oduševljen. Izraz nezadovoljstva i dosade ukaza mu se na licu. Okrenuo se baru i zatražio još jedan aperativ.

– Imaš li kakvu senzaciju? — interesovao se Žan.

– Oh, još kakvu!

Žanu se oči zasvetlele od zadovoljstva. Hitro se odvojio od bara i prišao sasvim blizu pomoćniku slavnog menadžera.

Novinarstvo mu je bilo u krvi. Kad je bila u pitanju kakva senzacija, nešto neobično, ono što drugi novinari nisu uspeali još da doznaju, on je prestajao za sve drugo da se interesuje. On je znao da je Pjer mogao da mu saopšti neku novost, jer je bio upućen u sve poslove u vezi s profesionalnim boksom i mnogo puta mu je dosada izlazio u susret. Zato je sada s

budnim interesovanjem očekivao svaku reč visokog Pjera.

– Prijatna novost, Žane. A naročito će obradovati tvoga prijatelja.

Miloš se okrenuo iznenađeno.

– Mene?!

Iskreno čuđenje osećalo se u njegovom glasu. Šta bi zaista Pjer mogao da im ispriča što bi njega toliko iznenadilo. Možda nešto u vezi sa sinoćnim događajem.

– Da, vas, — nastavio je Pjer, otežući namerno reči da bi izazvao što veći utisak. — Imam nešto za vas.

– Za mene?! — čudio se stalno Miloš. — A šta to?

Pjer se nagnuo sasvim napred i rekao tiho, izgovarajući jasno svaku reč, naglašavajući svaki slog:

– Ugovor, gosopodine moj, naravno ugovor. Evo ra u džepu!

Udario je rukom po kaputu, da bi još jače povukao značaj svojih reči.

– Ugovor! Kakav ugovor? — iznenadio se Miloš.

– Pravi pravcati ugovor. Nedostaje samo još vaš potpis, pa da postanete pulen najslavnijeg boksterskog menadžera u Evropi, nenadmašnog Morica Diprea.

– Ah, tako! — nasmejao se Miloš.

Žan je, međutim, bio iskreno iznenađen:

– Da se slučajno ne šališ, Pjere. Ugovor od Diprea?

– Da. Jutros sam mu ispričao šta se sinoć dogodilo i rekao sam svoje mišljenje.

Tako mi moje brade, rekao sam sve što mislim o ovom momku ovde. A kad se Pjer Njuškalo zauzme za nekog, onda taj nešto vredi. Zato sam rekao starome vuku: — To je budući prvak poluteške kategorije. Drži ga dok je slobodan. U njegovoj pesnici kriju se milioni. Rekao sam tako, jer je stari gramziv za pape.

To mu je slaba žica. Zna Pjer kako treba s njim. Odmah mi je dao ugovor i potpisao ga, evo ga ovde. On će vas dovesti do slave, mladiću.

Miloš je ćutao i podsmešljivo slušao ovu bujicu reči. Žan je, međutim, skakao od radosti. Zagrlao je svog prijatelja i skoro ga svalio sa visoke stolice na kojoj je sedeo.

– Mišel, pa to je zaista sjajno! Od srca ti čestitam. Ko dospe u Dipreove ruke tome je put ka prvenstvu sveta otvoren. Na ovakvom ugovoru pozavideo bi ti ovog trenutka svaki mladić u Parizu. Šta kažem, u celoj Francuskoj. Ti zaista imaš sreće.

Za to vreme Pjep je izvadio ugovor iz džepa i zadovoljno je udario prstima po njemu. Oči su mu sijale od zadovoljstva kad je pružao hartiju Milošu. Ruka mu je, međutim, ostala opružena u vazduhu, Miloš nije prihvatio pruženu hartiju. Bilo je mnogo ironije u njegovim rečima kada je progovorio:

– Zar vi zbilja mislite, da se ja toliko oduševljavam tim ugovorom? Ja, eto, ne želim da postanem profesionalni bokser. Ovaj ugovor, koji bi možda hiljade njih s radošću prihvatilo, ja odbijam.

Pjer ga je slušao otvorenih ustiju, zaprepašćen. Umesto malopredašnjeg pobedonosnog izraza na licu sada se čitalo beskrajno čuđenje. To što je čuo bilo je toliko neverovatno, da mu se lice razvuklo u čudnu grimasu. Neverica i zaprepašćenje nazirali su se kroz čitav splet najrazličitijih osećanja, koja su mu se menjala na licu, kao u nekog dobro izvežbanog glumca.

– Vi... vi odbijate! — jedva je uspeo da promuca.

Miloš je klimnuo glavom.

– Ali, Mišel, – povratio se od zaprepašćenja i Žan, – ti valjda ne misliš ozbiljno. Ovakva šansa javlja se samo jedanput u životu. Bilo bi glupo ne prihvatiti je.

– Nije mi ni na kraj pameti! Nemam ambicija da postanem profesionalni bokser. To sam vam već rekao. Smatrajte tu stvar kao svršenu. Bolje da razgovaramo o nečem drugom.

– Pjer se nervozno češao po glavi, još uvek začuđen ne shvatajući da ima nekoga ko odbija tako ravnodušno i energično ugovor Diprea. Otkako se bavi ovim poslom, tako nešto nije mu se još dogodilo. Zato je bio toliko zbunjen. Nije znao šta treba da radi i kako da se ponaša. Blenuo je glupo u Miloša i nije skidao pogled s njega.

– Mišel, pomisli da ćeš kroz nekoliko meseci biti najpoznatiji čovek u Parizu. Novine će pisati o tebi, donosiće tvoje slike, postaćeš slavan i bogat. Ne razumem zašto sve to odbijaš tako uporno.

Žan je govorio isprekidano, gledajući radoznalo u svoga prijatelja, trudeći se da na njegovom licu pročita odgovor. Najzad se i Pjer pribrao. Ponovo je podigao ruku s ugovorom i pružio ga Milošu.

– Pročitajte ga bar. Možda ćete se predomisli.

Žan je zgrabio hartiju i čitao glasno:

„Moric Dipre, boksterski menadžer, angažuje profesionalnog boksera (tu je ostavljen slobodan prostor da se popuni ime) i sklapa s njim ugovor na tri godine, obavezujući se da će snositi sve troškove oko treninga novoangažovanog boksera i da će sklapati borbe u određenom roku, prema prilikama i mogućnostima. Za to će dobijati 33% od ugovorene sume dobijene za pojedine mečeve i 30% na ime otplate za sumu izdatu u vidu pozajmice novoangažovanom bokseru...

– Stoj! – prekinuo ga je Miloš.

– Kakva pozajmica? – obratio se Pjeru.

Ovaj je bio u neprilici.

– Znae, to je, ovaj...

– No, u čemu je stvar? – nestrpljivo je navaljivao Miloš.

– To je naročiti honorar starome vuku. On tako uvek sklapa ugovor s početnicima. Vi ćete dobiti nekoliko hiljada franaka, recimo pet, na ime troškova. Navedeni procenat u stvari nije otplata duga već nagrada menadžeru što je ulagao u vas novac i prokrčio vam put do slave. Svi menadžeri tako rade.

– Ah, tako! – nasmejao se Miloš.

– Dobro smišljen trik da se bokser iskoristi do maksimuma. Ja, dakle, treba da se bijem, a gospodin menadžer da uzima 63% od moje zarade. Neka hvala, toliko glup zaista nisam. I Žan se iznenadio:

– Ja nisam znao za ovo, Pjere. Čuo sam, istina, da bokserski menadžeri isplaćuju veći procenat od boksera nego što to pravila bokserske federacije dozvoljavaju, ali da taj procenat iznosi lavovski deo od zarade, to zaista nisam ni slutio.

– Eh, tako vam je to u našem poslu. Bez menadžera ni jedan bokser u Parizu ne može da proдре. A ako je menadžer dobar i dovitljiv onda mu je karijera osigurana. Ali to zahteva izvesne žrtve. Stari vuk je najskuplji od svih, ali on drži sve pariske ringove u svojim rukama i bokser koji pripada njemu, naravno ako ima talent, a može da bude siguran da će isplivati do vrha,

– Zar i ostali imaju takav ugovor?

– Svi koji rade za Diprea. Jedino je Kid Precize odustao da potpiše nov ugovor i tražio je povoljnije uslove. Dipre mu je nudio 60:40 ali je ovaj tražio pola i pola. Tako povoljan ugovor ima samo Džoe Noks, prvak sveta poluteške kategorije. Zato se Dipre toliko naljutio da sam mislio da će ga udariti kap. Pocepao je ugovor i izbacio napolje Preciza iz kancelarije. S njime je sada gotovo. Ne boksuje već nekoliko meseci i obleće oko Sportske palate. Ako ne pristane na uslove staroga vuka može sasvim da obesi rukavice o klin.

– Zato se Kid ne pojavljuje na ringu! – čudio se Žan, – Ali to nije u redu. Znao sam da menadžeri ucenjuju svoje bokserе, ali ovo je prekardašilo svaku meru!

Pjer se uplašio,

– Molim te, Žane, da ne pišeš o tome. Imaću grdних neprilika. Dipre će me odmah izbaciti kao kufer i onemogućiti me sasvim u mome poslu. A ja imam ženu i dvoje dece. – Sem toga, on je isuviše jak da bi mogao s njim da iziđem na kraj. Ne zovu ga džabe stari vuk. Izgubićeš igru pre nego što je počneš. Hajde, obećaj mi da neće izići ni slovo o ovome što smo razgovarali.

Žan se kolebao.

– Ti, uostalom, nemaš nikakvih dokaza, a ja ćy poreći sve što napišeš. Ne samo ja, već svaki bokser, jer svi zavisimo od Diprea. Bolje je da ostanemo i dalje prijatelji.

– U redu, Pjer, neću pisati, – obećao je Žan.

Pomoćniku slavnog menadžera izvio se uzdah olakšanja iz grudi. Obratio se Milošu:

– Dakle, vi zbilja nećete da potpišete?...

– Sada pogotovu ne, – odbijao je Miloš.

– Zaista šteta. Mnogo mi je žao. Vi imate sve uslove da se pročujete i da steknete, sjajnu boksersku karijeru. Vaša desnica para vredi. Takvu pesnicu voleo bih da imam. A zatim je dodao:

– A sad moram da idem. Za svaki slučaj, ako se predomislite, možete me naći svako pre podne u Sportskoj palati. Dočekaću vas raširenih ruku.

(Nastaviće se)